

som det ærede Medlem fra Vinderup vil have dem kaldt. Jeg tror nu, at han neppe vil vinde Tilslutning til dette Navn. Hvorfor ikke holde os, jeg vil ikke sige til Ordet „Civilstandsregistre“, for dette er direkte oversat fra Tysk, men „Civilregistre“, eller om man vil „Borgerregistre“? Dette er jo et meget godt Ord og forstaaeligt for alle. Det undrer mig, at den nuværende Kultusminister, naar han har forelagt et Lovforslag paa dette Omraade, ikke er gaaet til en saadan virkelig Reform, mod hvilken der ikke fra nogen Side bliver rejst principielle Indvendinger. Det kirkelige Udvalg har behandlet Sagen, og i dets Betænkning, som blev enstemmig vedtaget, erkendte man, at Kirken ikke bør eller vil rejse principielle Indvendinger mod Indførelsen af saadanne Register. Det hedder i Betænkningen fra det kirkelige Udvalg: „at Kirken, naar Staten anser Indførelse af Sognebøger for ønskelig, ikke kan rejse nogen Indvending herimod, og at det principielt kan erkendes for rigtigt, at de ovenfor nævnte Oplysninger om den enkeltes borgerlige Forhold . . . optages i særlig dertil indrettede Bøger.“ Det kirkelige Udvalg gaar altsaa principielt med til Indførelse af civile Register, ganske vist med et Par Betænkeligheder i Retning af, at Folk ikke saa tidt ville komme i Besøg hos Præsten som ellers, og at Præsten ikke vil faa saa grundige Oplysninger om Menighedsmedlemmernes Forhold som ellers. Disse Betænkeligheder er dog ikke stærkere, end at man nøjes med at gøre en Henstilling om, at Førelsen af Sognebøgerne kan overlades til Sognepræsten som et særligt Hverv ved Siden af Førelsen af Ministerialbøgerne, saafremt han er villig dertil. Man gør ikke Præsten til den borgerlige Embedsmand, der skal føre disse Bøger, man siger, at det skal heller ikke være forbudt en Præst. Naar han er villig dertil, kan det overlades ham. Det er den Henstilling, man gør.

Principielle Indvendinger mod Civilregistre rejses der altsaa ikke af et eneste Medlem af det kirkelige Udvalg. Professor Westergaard var meget ivrig, for at vi skulde faa civile Register gennemført. Og den højtærede Kultusminister har da ogsaa ved Forelæggelsen af sit Lovforslag i Landstinget og, saa vidt jeg ved, tillige i Anmærkningerne til Lovforslaget erkendt, at det var rigtigt. Ordføreren for Landstingets Udvalg, Landstingsmanden for Færøerne, der selv er gejstlig, erkendte i Indledningen af sin Tale, at hele Udvalget

principielt holdt paa, at vi burde have Civilregistre. Hvorfor saa ikke gaa med til dette, som man fra alle Sider er enig om, og som Kirken selv ikke rejser Indvendinger imod, men tværtimod finder rigtigt? Af Fattigdom, af Statsarmød. Saa langt ere vi nu komne i dette Land — blandt andet ved den Politik, der er bleven ført paa visse Omraader —, at nu kunne vi snart ikke røre os til et nyttigt Fremskridt, som alle ere enige om, uden at det skal hedde: Vi kunne ikke, for det koster nogle Penge. Vi kunne ikke faa et ordentligt pædagogisk Tilsyn for Folkeskolen, for det koster nogle Penge, altsaa maa vi slaa af, altsaa maa vi kludre og gaa til noget Lapperi, som ikke er meget værd. Vi have ikke Penge — tænk: Vi have ikke Penge — til at faa et ordentligt Tilsyn med vor Folkeskole! Og vi have ikke Penge til at faa det lille Fremskridt her, som man fra alle Sider er enig om burde gennemføres.

Hvor meget vil det kunne koste at faa saadanne Civilregistre? Landstingsudvalgets Ordfører nævnedet et Tal: omtrent 200,000 Kr. Dette er i og for sig ikke nogen Herregaard for en Stat, men det er desuden meget tvivlsomt, om Tallet er rigtigt. I det kirkelige Udvalg oplyste afdøde Professor Bishop Nielsen, at det i Tyskland havde kostet, saa vidt han huskede, 500,000 Mk. om Aaret at indføre Civilregistre. Jeg har ikke kunnet se det efter, men jeg antager, at hans Oplysning er rigtig. Det er længere Tid siden, det skete, og Tyskland havde vel den Gang kun 50 Mill. Indbyggere — jeg tror ikke, jeg tager meget fejl, naar jeg regner dermed —, og vi have $2\frac{1}{2}$ Mill. Indbyggere. Det vil altsaa sige, at hvis Gennemførelsen skulde koste det samme for os som i Tyskland, vilde det koste en Tyvendedel, altsaa 25,000 Kr. om Aaret, og jeg ved ikke, hvorfor det skulde blive dyrere her end i Tyskland. Men dersom det kun drejer sig om et Beløb som 25,000 Kr., er det dog en for uanstændig Fattigdomserklæring af den danske Stat, at den ikke tør være med til at indføre et Fremskridt, som fra alle Sider erkendes for betimeligt, for Pengenes Skyld.

Nu er jeg heller ikke saa sikker paa, at man ikke har andre Motiver. Man erkender ganske vist principielt fra alle Sider, at man ikke har noget imod virkelige Civilregistre, man fører Omkostningerne i Marken derimod og taler ikke om andet. Men det kunde nok være, at der alligevel i mange Sind er andre Motiver, der gøre sig gældende, selv om man kun fører de